

РЕШЕНИЕ

№ 12567

гр. София, 31.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9483** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мариана Маркова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Г. В. К., подадена лично и по касационна жалба, подадена от адв. Д. от САК, и двете срещу решение № 24891/21.07.2025 г. по адм. дело № 9908/2024 г. по описа на АССГ, I отделение, 69 състав, с което е отхвърлена исковата му претенция срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на обезщетение в размер на 10 000 000 евро, поради претърпени от него неимуществени вреди от незаконосъобразни действия при извършен обиск на 01.10.2024 г. в килия № 6 в Затвора [населено място], както и поради поставянето му в неблагоприятни условия за изтърпяване на задържането в килия № 11 в Затвора [населено място] в периода от 01.10.2024 г. до 06.11.2024 г.

Въведени с жалбите са касационните основания по чл.209, т.3 АПК – неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Поддържа се, че съдът не е изложил мотиви защо не кредитира показанията на един от свидетелите за лошите условия в затвора, а кредитира на други свидетели. Изтъква се, че е налице противоречие между изводите на съда и представените от ответника по делото справки за площта на помещението, в което е бил настанен касатора. Посочено е, че поради наличието на мухъл и течове в помещението, касаторът се е разболял и са му били предписани медикаменти. Освен това той е в инвалидна количка и това го затруднява да се придвижва в помещението. Счита се, че приложените по делото записи от извършването на

претърсване и впоследствие на личен обиск на касатора, умишлено са направени некоректно и не отразяват действително извършените действия, представляващи нечовешко и унижително отношение. Искането до съда е за отмяна на решението и постановяване на решение по същество. В съдебно заседание, касаторът, чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – чрез процесуалния си представител, моли касационната жалба да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, ХХ касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледани по същество е неоснователна.

Решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо и правилно.

Касационният състав споделя изводите за неоснователност на исковата претенция.

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. Според чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според ал. 2 на същата разпоредба, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че е установено задължение за затворническата администрация за осигуряване на благоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ и мярката „задържане под стража“.

За да бъде основателен искът по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва да са налице кумулативно три предпоставки: действие или бездействие на орган по изпълнение на наказанията в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, причинени вреди в резултат на извършените действия или бездействия и причинно-следствена връзка между настъпилите имуществени или неимуществени вреди и действията или бездействията на съответната администрация.

По делото е установено, че Г. В. К. в процесния период е бил настанен в Затвора С.. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че в хода на проведеното съдебно производство не са доказани неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в нарушение на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС, както и на чл. 3 от ЕКПЧОС. Мотивите на първоинстанционният съд се споделят напълно от настоящия касационен състав и не следва да се преповтарят. Не са представени доказателства които да са в подкрепа на тезата на касатора нито в производството по адм.д. № 9908/24 г. по описа на АССГ, 69 с-в, нито в настоящото касационно производство, за бездействие на затворническата администрация, което да е нарушение на чл. 3

от ЗИНЗС, и от което нарушение касатора да е претърпял сочените от него неимуществени вреди. Споделят се изводите на АССГ, 69-и състав, че на 03.02.2022 г. не е доказано по делото незаконосъобразно поведение по чл.3, ал.2 от ЗИНЗС, което да е в нарушение на абсолютната забрана по чл.3 от ЕКПЧ и чл.3 от ЗИНЗС и съответно да е довело до претърпени неимуществени вреди от ищеца.

От събраните по делото доказателства се установява, че на 01.10.2024 г. на Г. В. К. е извършен личен обиск и претърсване по повод на преместването му от 6-то в 11-то СП, но начина на извършването му не е в нарушение на чл.3 ал.2 от ЗИНЗС. Действията, за които се твърди, че са извършени от длъжностните лица от администрацията на ответника, както по отношение на начина на извършване на претърсването и обиска, така и по отношение продължителността им, не противоречат на посочените от първоинстанционния съд разпоредби от ЗИНЗС и не обуславят отговорност на ответника за неимуществени вреди на това основание. В тази връзка първоинстанционния съд е обсъдил подробно приобщените по делото писмени доказателства и диск, съдържащ видеозапис на извършените претърсване и обиск. Няма и доказателства, извън твърденията на касатора, за обидно и унижително отношение от страна на служителите на ГДИН, от които да се направи извод, че обискът е извършен по накърняващ честта и достойнството му начин.

На следващо място АССГ 69-и състав правилно е посочил, че не се установяват нарушения относно размерите на помещение № 11, в което е бил настанен касатора, наличието на самостоятелно тоалетно помещение, както на достъп до въздух, светлина и вода. Тези изводи се потвърждават от събраните писмени и гласни доказателства.

При подробен анализ на всички събрани писмени и гласни доказателства, и законосъобразно е извършена тяхната оценка и е правилен изводът на първоинстанционния съд, че не са доказани твърдяните от ищеца нарушения на органи или служители на ГДИН.

По тези съображения, касационният състав намира, че не се установяват твърдените в жалбата нарушения на първоинстанционния съд, представляващи касационни основания за отмяна на решението по чл. 209, т. 3 от АПК, и жалбата следва да бъде отхвърлена, а постановено решение – оставено в сила.

С оглед изложеното решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила. Това от своя страна обосновава извод за неоснователност на касационната жалба, с която е сезиран съда.

По отношение на претендираните за касационната инстанция разноски от касатора К. съдът предвид изхода на делото намери, че не следва да се присъждат – касационната жалба се отхвърля.

Предвид изложеното решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.3 от АПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 66,47 евро, определен съгласно чл. 27ж от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от ЗПП.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 24891/21.07.2025 г. по адм. дело № 9908/2024 г. по описа на АССГ, I отделение, 69 състав.

ОСЪЖДА Г. В. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при

МП сумата от 66,47 евро юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: